

РЕШЕНИЕ

№ 1048

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разглежда дело номер **6064** по описа за **2013** година докладвано от съдия Любка Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал.1 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 29.04.2013 г. по наказателно дело с административен характер № 3481/13г., Софийски районен съд, НО, 3-ти състав, е потвърдил като правилно и законосъобразно наказателно постановление /НП/ № 63322/03.01.2013г., издадено от началника на АНД, О "ПП" при СДВР, с което се налага на П. С. П., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] глоба в размер на 100 /сто/ лева на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП и се отнемат 4 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1 и чл. 4, ал. 2 от Наредба № ІЗ-1959/27.11.2007г. за нарушаване на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от П. С. П., в която се моли настоящия състав да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да се отмени НП № 63322/03.01.2013г., издадено от началника на АНД, О "ПП" при СДВР. В касационната жалба като основание за отмяна на решението на СРС са посочени противоречие с материалния закон и неспазване на процесуалните правила.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се явява и не

изпраща представител.

Ответникът - СДВР - Отдел "Пътна полиция", редовно уведомени, не изпращат представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да остави касационната жалба без уважение и да потвърди като правилно и законосъобразно решението на СРС.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

На 21.12.2012г., около 8:50 ч., в [населено място] по [улица], П. С. П. управлява лек автомобил "Рено" с рег. [рег.номер на МПС], с посока на движение от [улица]и на кръстовището с [улица], поради несъобразена скорост със състоянието на пътя - мокра настилка, реализира ПТП със спрелия пред нея лек автомобил "Опел", модел "К." с рег. [рег.номер на МПС].

За извършеното ПТП е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №63322/21.12.2012г. от И. Д., на длъжност младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" - СДВР. Съставен е протокол за ПТП №1474661 от И. И., на длъжност младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" - СДВР, попълнени са декларации от двамата участници в ПТП-то и изготвена скица за ПТП към протокол №1474661.

Въз основа на АУАН № 63322/21.12.2012г. е издадено НП № 63322/03.01.2013г. от началника на АНД, О "ПП" при СДВР, с което на П. П. се налага глоба в размер на 100 /сто/ лева на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП и се отнемат 4 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1 и чл. 4, ал. 2 от Наредба № ІЗ-1959/27.11.2007г. за нарушаване на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. П. П. е подала жалба срещу НП до СРС.

В съдебно заседание на СРС, провело се на 23.04.2013г., са снети свидетелските показания на И. С. Д., актосъставител, и И. Д. И.. Свидетелят Д. посочва, че "причината за ПТП е несъобразена скорост със състоянието на пътя". Свидетелят И. също посочва като причина за произшествието несъобразената скорост. Той уточнява, че схемата, приложена по делото, е направена от него, в присъствието на двамата водачи и подписана от тях. С показанията на свидетелите се потвърждава горната фактическа обстановка.

На 29.04.2013г. СРС, НО, 3-ти състав, се е произнесъл по жалбата на П. С. П. с решение, което потвърждава НП № 63322/03.01.2013г. за правилно и законосъобразно. Подадена е касационна жалба, с която същото се оспорва като незаконсъобразно поради противоречие с материалния и процесуалния закон.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните изводи от правна страна:

По допустимостта на касационната жалба:

Съдът намира касационната жалба за процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14 - дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно

решение. Жалбата е подадена на 23.05.2013г., а видно от призовка № 2073544 П. П. е била уведомена за издаденото съдебно решение на 15.05.2013г.

Касационната жалба е подадена от надлежно процесуално легитимирана страна - П. П., лице, участвало във въззивното производство, решението по което е неблагоприятно за него.

Жалбата съдържа всички реквизити, посочени в чл. 212, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен и деволютивен ефект.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което не потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Шести касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Административен съд София – град, VI касационен състав, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на СДВР, по повод на която е образувано настоящото производство, за неоснователни.

При субсидиарното действие на НПК, Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело.

Съдът намира за неправилно твърдението на жалбоподателката, че въззивният съд е установил фактите по извършеното нарушение единствено на основание свидетелските показания. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, актовете, съставени за установяване на административни нарушения на разпоредбите на същия закон, имат доказателствена сила до доказване на противното. Процесният АУАН съдържа всички законово изискуеми реквизити по чл. 42 от ЗАНН. Като такъв съдът намира същия за редовно издаден, съответно имащ доказателствена тежест. Първоинстанционният съд правилно обаче не е базирал само на него фактическите си констатации, а в резултат на проведеното служебно задължение е събрал по преписката и други доказателства. Освен процесният АУАН, в хода на първоинстанционното производство са представени два броя декларации, подписани от участниците в произшествието, протокол за ПТП №1474661 и скица към протокола за ПТП. Описаната в представените писмени доказателства фактическа обстановка е в унисон с описанието на административното нарушение в АУАН.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, АУАН се съставя в присъствието на двама свидетели, които са присъствали при извършването на нарушението или установяването му. Свидетели на установяване на нарушението са тези лица, възприели факти и обстоятелства, относими към датата, мястото и условията, при които актосъставителят е възприел елементите на нарушението, чиито показания биха могли да дадат ясна представа за това, дали възприетите факти и обстоятелства са надлежно обективирани в акта. Съгласно чл. 189, ал. 3 от ЗДвП, свидетел по акта може да е служебно лице, а и дори дали липсваше изричната разпоредба на ЗДвП служебното качество на лицето не го изключва като свидетел, а напротив сочи, че има необходимите нравствени и морални качества. Въззивният съд правилно е кредитирал устните показания на двамата свидетели по делото като вътрешно непротиворечиви и логични. Те се подкрепят от приобщените писмени доказателства.

Съдът не се съгласява с твърдението на жалбоподателката, че първоинстанционният съд неправилно е кредитирал показанията на двамата свидетели, тъй като няма други свидетелски показания, с които да кореспондират. Касаторката не е подала да бъдат разпитани други свидетели в производството.

Жалбоподателката не е направила искане за изслушване на съдебно-техническа експертиза пред СРС, с която да се докажат фактите по настъпването на нарушението. Достатъчни са представените по делото писмени доказателства, включително декларация, подписана от жалбоподателката, в които се посочват причините и обстоятелствата, при които е настъпило произшествието. Жалбоподателката сама посочва, че "е натиснала спирачки, но автомобилът е поднесъл поради хлъзгавия път".

С оглед на гореизложеното съдът намира за неоснователно твърдението на П. П., че преценката на районния съд е извършена при спорни обстоятелства. В първоинстанционното производство са положени необходимите усилия за разкриването на обективната истина.

Съдът намира за неправилно твърдението на жалбоподателката, че не са спазени разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Съгласно посочените разпоредби, АУАН и НП трябва да съдържат законовите разпоредби, които са нарушени. В касационната жалба е посочено, че липсва правно единство между цифровата квалификация на извършеното деяние и неговото словесно описание. Разпоредбата на ЗАНН не посочва по какъв начин е необходимо да се посочат нарушените законови разпоредби - цифрово или словесно. Една от целите на това изискване за съдържанието на АУАН и НП е да се даде възможност на нарушителя да се запознае с фактическите и правни рамки на административното обвинение. Настоящият състав намира, че с посочената квалификация на извършеното нарушение и описанието му дават ясна и точна представа за административното обвинение.

Жалбоподателката намира за лаконично описанието на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Разпоредбата на чл. 42, т. 4 от ЗАНН, респективно на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, ще се счита за изпълнена, когато са посочени всички съставомерни обективни и субективни признаци на вмененото нарушение. Съгласно нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразят със състоянието на пътя, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко видимо препятствие.

В процесните АУАН и НП е посочено, че нарушението е извършено поради несъобразяване на скоростта със състоянието на пътя. Видно от представените по делото писмени доказателства, актосъставителят е посочил всички съставомерни признаци на нарушението, както и законовите разпоредби, които то нарушава.

Неправилна са твърденията на касаторката, че първоинстанционното решение е постановено при липса на мотиви. Въззивният съд е разгледал и обсъдил всички представени по делото доказателства - писмени и гласни. На база на тях съдът е установил фактическата обстановка и е взел своето решение, което е мотивирал и аргументирал, както със събраните доказателства, така и със законовите разпоредби.

Предвид изложеното, съдът намира касационната жалба за изцяло неоснователна и следва да остави в сила обжалваното решение.

Настоящият съдебен акт, представляващ решение на касационна инстанция, не подлежи на обжалване.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, VI-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.04.2013 г. по наказателно дело с административен характер № 3481/13г., Софийски районен съд, НО, 3-ти състав, е потвърдил като правилно и законосъобразно наказателно постановление № 63322/03.01.2013г., издадено от началника на АНД, О"ПП" при СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.